

**МАЛКИЯТ АНТИКВАРЕН МАГАЗИН
ПОД АЙФЕЛОВАТА КУЛА**

THE LITTLE ANTIQUE SHOP UNDER THE EIFFEL TOWER

© 2016 by Rebecca Raisin

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2018

ISBN: 978-954-28-2611-8

РЕБЕКА РЕЙЗИН

*Малкият
антикварен магазин
под Айфеловата
кула

Превод от английски
Надя Златкова

 ciela

*Искам да благодаря на жените в моето семейство,
които – като Анук и Лилу – ми показаха какво може да
постигне тихата непоколебимост. Без техния пример
днес нямаше да съм човекът, който съм. Знаем, че стига
да вярваш в себе си, всичко е възможно.*

*На мама, която се лишаваше,
за да може ние да имаме всичко.*

ПЪРВА ГЛАВА

Изпълнен с уханието на незабравки бриз разтвори страниците на вестника и закри заглавието, което бе привлякло погледа ми. Ароматните, сини като небето цветя бликаха от сандъчетата на балкона над мен, насищайки въздуха със сладкия си мирис. Пригладих нетърпеливо страниците, надявайки се да съм сгрещила и на хоризонта да няма лоши новини. Поне не и в съседната на нас държава.

– Какво има? – попита мадам Дюпон, поднасяйки миниатюрна чашка черно кафе към алените си устни. – Направо си забила носа си в мастилото. Ще се изтрие, нали разбираш, и цял ден ще ходиш с текста от *Френч Инкуайтърър*, изписан наобратно по кожата ти.

Поклатих тъжно глава. Само мадам Дюпон можеше да измисли нещо такова. Тя беше жизнена жена на седемдесет и нещо, която все още носеше тежък грим и руж на бузите, толкова розови, че бяха почти алени. Пъстрите ѝ очи бяха очертани дебело с черен молив, а изкуствените мигли на клепачите ѝ приличаха на екзотични абаносови ветрила. Пламъчето в очите ѝ все още беше като на жена на половината от нейната възраст и в нея имаше енергия и живец, които нямаха равни на себе си. Около внимателно фризираната ѝ коса, която тя нарочно не боядисваше, твърдейки, че сребърните кичури подхождат на тена ѝ, се извиваха пера от дим. Мадам Дюпон никога не беше без цигара в цигарето си от слонова кост, реликва от отминали времена. Бях го намерила за нея на сергия на брега на Сена и тя много го ценеше.

Разбира се, когато ѝ се карах заради пушенето, тя се засмиваше високо и силно, заявявайки, че пороците ѝ я запаз-

ват млада. Когато ставаше въпрос за това как да се живее, мадам Дюпон засенчваше повечето хора със своя примамлив чар и френска изтънченост, тя беше икона в Париж. В младостта си била известна кабаретна певица, която общувала с хора на изкуството от цял свят, и този блясък никога не я бе напуснал. Търсеха я и мъже, и жени, които искаха да са част от живота ѝ и да знаят тайните ѝ. За мен беше забавно да гледам как хората се бореха за вниманието ѝ. Но нашите сутрешни срещи ставаха на една тиха улица в Париж, за да можем да клюкарстваме насаме, без някой познат да забележи мадам Дюпон и да започне разговор.

Черно-белите страници прошумоляха настойчиво още веднъж, сякаш да ми напомнят за статията и тревожното заключение.

– Има вълна от обири в Соренто, Италия – казах аз, подавайки вестника на мадам Дюпон. – Аукционна къща „Долче“ и имението „Роше“.

– Какво? Но ние току-що бяхме там! – възкликна мадам Дюпон, сложи украсените си с диаманти очила и прегледа статията.

– Да – отговорих аз. – Представяте ли си?

Познавахме добре италианската фирма и знаехме с какво търгуват в света на антиките. Аз придружавах мадам Дюпон при пътувания по екзотични места, защото не можех да устоя на изкушението да сляза на чужда земя и да дишам различен въздух, да седя под различни звезди. Когато се появеше някоя бляскава колекция, двете предприемахме пътувания, за да купуваме. По-често го правеше мадам, която беше собственичка на „Тайм Емпориум“ и пътуваше доста, за да набавя уникални часовници. Аз специализирах във френски антики и наддавах само за предмети от моята страна, които известно време са живели другаде. От продажбите на колекции, аукциони, пазари за антики и моите източници си набавях достатъчно предмети, и то само от Париж, но

малкото страст към пътешествията, която течеше във вените ми, оправдаваше тези пътувания.

Мадам Дюпон ме беше поканила да я придружа за два дни в Соренто. Бях приела, но нейната издръжливост в работата и в забавленията ме беше изтощила до смърт. В резултат на това бях започнала следобедни сиести, за да събера сили за излизанията ни вечер. През деня се бяхме възхищавали на антиките, изложени в същите онези отбрани аукционни къщи, и мадам Дюпон успешно беше наддавала за някои екзотични часовници. Френски антики не се предлагаха, така че аз с удоволствие разглеждах предметите от Италия, но не участвах в търга.

– О, не... – намръщи се тя, оформяйки думите само с устни, докато продължаваше да чете. – Ужасно е, че са загубили колекциите *L'Amore di uno* и *L'arte di romanticismo*.

Изящните диаманти бяха известни заради италианското си наследство. Розовите диаманти бяха станали синоним за сопраното Коко Салваторе, която винаги ги бе носила – чак до смъртта си преди няколко години.

В Соренто бяхме останали безмълвни при вида на изложените колекции от розови диаманти. Те пулсираха, изпълнени с живот, сякаш бяха поели от жизнеността на певицата и от нейната музика.

Мадам Дюпон сложи ръка на гърдите си.

– Такава ужасна новина. Ами ако крадецът е минал точно покрай нас, а ние сме били прекалено погълнати от диамантите, за да го забележим?

Кимнах и отпих от своето *café au lait*.

– Да, представяте ли си. И изобщо не знаехме, че тези красавици ще бъдат откраднати.

Мадам Дюпон оправи полата си и замълча известно време, а накрая каза:

– И все пак остава загадка как крадците успяват да се справят с технологии, които могат да доловят и най-лекия

шепот. Трябва да са специалисти по охранителните системи и всичко, което е нужно за това в наше време. Аз едва успявам да изпращам имейли, така че се възхищавам на уменията им.

– Мадам! Не може да се възхищавате на крадци!

Замълчахме, докато една малка кола паркира успоредно на едно паркомясто до нас. Мини колите преобладаваха в Париж и умели шофьори успяваха да ги накарат да влязат във всяко свободно пространство.

– Защо? Вярно е, фактите говорят, че това е един умен крадец.

– *Той?* – попитах аз.

Тя извъртя очи към небето и отговори:

– Разбира се, че е *той*. Или... може би е група от мъже. Жените уважават диамантите прекалено много, за да ги крадат. Кой знае, но е много по-лесно, ако е само *един* човек. Колкото повече хора знаят тайната, толкова по-голяма е вероятността да ги заловят.

– Звучите сякаш говорите от личен опит, мадам – сбърчих чело в престорен ужас аз.

Не можех да не се пошегувам с нея. Миналото на мадам беше пълно с пикантни истории, но те не се лееха от нейните аленочервени устни. Все още се носеха невероятни слухове за дните ѝ на слава. Най-скандалният беше, че през шестдесетте е била любовница на всеобщо обожавания маркиз Лоран. Той бил известен с разточителния си начин на живот, неприлично голямо богатство и връзки с кралски особи. Историята им била скандална по много причини, но всички си спомняха най-вече раздялата им – тя била първата жена, която разбила сърцето му. Никой не си тръгвал от маркиза, ако той не го пожелаел, но мадам Дюпон го бе направила, защото планът му да я укроти я плашел до смърт. Тя не се укротила нито тогава, нито сега. Мадам жадуваше свободата си – било то от мъж, дете или роднина.

Това означаваше, че винаги играеше по своите правила.

– Да не намекваш, че в дългия си живот с богата история по някакъв начин съм била престъпничка? – От устата ѝ бликна жизнерадостен, младежки смях.

– Не бих го изключила, не че някога ще си признаете. – Ето това беше интересното в миналото на мадам – тя самата разказваше много малко.

– *Oui*, тайните ми са заключени, освен ако не изгубя разсъдъка си, но дори и тогава се надявам да проявя достатъчно разум, за да лъжа. – Мадам се усмихна. Погледът ѝ мина край мен, докато тя обмисляше нещо. – Но мислила ли си за това, Анук, за труда, който трябва да се вложи в наше време, за да си престъпник? Онова, което трябва да направи той, за да влезе и излезе незабелязан, направо не е за вярване. А след това трябва и да продаде плячката. Никой не може да *носи* тези бижута, защото може да ги разпознаят.

Откъснах ъгълчето на кроасана си. По масата се разпиляха трохи от него.

– Какво разхищение на толкова ценни предмети. И не само заради стойността на бижутата – с тези диаманти е свързана цяла история. И сега тя е изгубена завинаги. И за какво? За да стоят затворени в нечий сейф през целия му живот. Какъв е смисълът на всичко това? – Отхапах бавно, облегната назад на стола си, и се обърнах към Айфеловата кула, която се виждаше от пекарната „Фрет-Ко“ на авеню „Бурдоне“. Двете с мадам Дюпон закусвахме на същото място от години.

Редовни клиенти влизаха и бързо излизаха с прясна багета. Нищо тук не се променяше – кафето винаги беше силно, кроасаните с много масло, а гледката към кулата беше отчасти закрыта от завеса от разлистени дървета, които потрепваха на вятъра. Сутрин почти винаги беше спокойно и само приведеният мъж от съседната сграда минаваше бавно и си подсвиркуваше, изтегляйки количките си с пощенски картички на пътеката и избърсвайки ги леко с една кърпа.

Мадам Дюпон живееше в апартамент на последния етаж на авеню „Елизе Реклю“ една пресечка по-надолу. Със засилване и един подскок – и на практика щеше да се озове пред Айфеловата кула. И малкият ми антикварен магазин не беше далече от кулата, по-близо до авеню „Гюстав Айфел“, заобиколен от зелени дървета и тучни градини с цветя, които се сменяха със сезоните.

– Алчност! Ето това е! – каза мадам Дюпон. – Това е, което движи купувачите на черния пазар. Колекциите няма да се изгубят, не и завинаги. Сигурна съм, че италианските *carabinieri* ще заловят виновниците. В крайна сметка в наше време и те са точно така добре снабдени с технологии – някой винаги наблюдава.

Думите ѝ имаха за цел да успокоят, но високият, мелодичен тон на гласа ѝ я издаваше. Тя знаеше точно толкова добре, колкото и аз, че ако бижутата са изнесени от страната, никога вече нямаше да се появят.

– Може би – казах аз, без да съм убедена.

Улицата бавно се събуждаше – профучаваха коли, натискайки клаксони, туристи със сънени изражения минаваха край нас, тръгнаха да търсят кафе – обичайният фон на сутрините ни и знак, че трябва да тръгваме към собствените си работни места.

Допих последните глътки от кафето си.

– Предполагам, че трябва да сме благодарни, че не са се насочили към Париж.

Мадам Дюпон просто повдигна едната си вежда и отпи от чашата си.

ВТОРА ГЛАВА

Точно след дванадесет на обяд сянката на Айфеловата кула падна върху прозореца на антикварното ми магазинче, хвърляйки сивкави отсенки върху съкровищата, които бяха подредени тържествено вътре. Червеникавокафяви въртопчета от прашна слънчева светлина в златни оттенъци се втурнаха в помещението, потрепвайки върху антиките, от което те заприличаха на избледняла стара снимка. Всичко изглеждаше вълшебено, сякаш наистина се бяхме върнали назад във времето.

Вместо да се отпусна в тази прозрачна мараня, аз се съсредоточих върху задачата пред мен, без да мога да се отърва от усещането, че не всичко е такова, каквото изглежда.

– Давам ти думата си, Анук – каза Осан, гледайки ме със светнали сини очи. Тя снижи гласа си до шепот. – Познавам Агнес от цяла вечност. Обещавам ти, че на нея може да се разчита. – Тя махна с ръка към една слаба жена с гарвановочерна коса, която стоеше няколко крачки по-назад и която се изчерви под изпитателния ми поглед. Агнес започна да си играе разсеяно с пискюлите на чантата си, отказвайки да срещне очите ми.

– И е францужойка? – прошепнах аз, все още без да съм убедена. Продавах ценните си антики само на хора, които са ми представени от клиент, на когото имах доверие. Чудатост, която не исках да променям. Ако продавах на всеки, какво щеше да стане с нашето наследство? Дори и в трудни във финансово отношение времена исках да съм сигурна, че продавам на хора, на които може да се разчита.

От време на време спокойствието на Агнес се пропукваше и тя се втрещваше в античните бижута така жадно, че

чертите ѝ се изостряха. На този тип хора отказвах, защото не се доверявах на мотивите им. Те не търсеха частица от историята или вещь, която да обичат и да се предава в семейството – те събираха предмети, без да се интересуват от миналото. Някои вещи със сантиментална и историческа стойност трябваше да бъдат защитени и правех всичко, което мога, да се придържам към тези принципи въпреки финансовите проблеми, които това понякога създаваше.

Обаче Осеан от „Имало едно време“, една малка книжарница край Сена¹, ми беше лоялен и доверен клиент и щеше да препоръча някого само ако мислеше, че е искрен. Просто несигурният поглед на жената ме караше да се колебая. Може би бях объркана от съобщенията за обирите в Италия по-рано тази сутрин и затова анализирах прекалено подробно.

И все пак антиките трябваше да се ценят. Да полагаме усилия да отиват при подходящите хора.

За съжаление, традициите постепенно се забравяха и хората гледаха към бъдещето, а не към миналото. Технологиите и желанието да имат неща на момента се просмукваха в старите ценности. Раменете ми се приведоха само при мисълта за това.

– Разбира се, че е францужойка – отговори Осеан, дръпвайки ме към себе си. – Семейството ѝ има пекарна на улица „Сен Антоан“. Търси малък рубинен медальон за майка си. Родителите ѝ ще празнуват четиридесетгодишнината от сватбата си. *Наистина* всичко е наред.

Предпазливостта на жената изчезна в момента, в който се спомена годишнината на родителите ѝ. Рубинът беше традиционен подарък след четиридесет години брак. Агнес се усмихна кротко, изражението ѝ се смекчи – тя погледна над мен, сякаш мислеше за тях и спомените, които си бяха

¹ Вж. „Малката книжарничка край Сена“ на Ребека Рейзин, „Сиела“, 2017 г.

създали през тези четиридесет години. Останах загледана в нея за миг. Тя не осъзнаваше, че я анализирам, погълната в себе си, почти хипнотизирана, втрещена някъде, където я бяха отвели спомените ѝ.

По кожата ми пропъзляха леки тръпки, сигурен знак, че мога да ѝ доверя изящните си бижута. Понякога можех да разчитам на дълбоката си инстинктивна реакция към даден човек повече, отколкото на всеки друг знак.

Погледът на Агнес се стрелна към един елегантен руби-нен медальон на витрината и остана върху него. Тя не беше алчна, не искаше всичките, а само перфектното бижу – можеше да го прочетете по лицето ѝ така ясно, сякаш думите бяха написани върху кожата ѝ.

Скъпоценният камък проблясваше величествено дори и в обедната сянка. Пръстите ѝ намериха подгъва на блузата ѝ и тя започна да си играе с него, сякаш се опитваше да не протегне ръка към рубина. Беше направила добър избор. Бижутото беше класическо, вечно и абсолютно очарователно. Наситено червено и толкова тъмно, че можеше да потънеш в него.

Аз се гордеех с това, че проучвах произхода на всичко, което купувах, защото вярвах, че без историята си предметите губеха част от своя блясък.

– Елате по-близо – направих знак към Агнес. – Купих този медальон преди няколко години при разпродажбата в едно имение в Прованс. Искате ли да научите повече за него?

– Да, много бих искала – кимна тя. – Никога не съм виждала нещо толкова подходяща за мама. Останалите бижута някак избледняват в сравнение с този медальон.

Беше най-подходящото бижу, сигурна бях в това. Започнах да разказвам тихо:

– Когато отидох на разпродажбата, там беше и една съседка, дошла да гледа аукциона на вещите на своята прия-

телка. Аз се приближих към нея и я попитах дали знае нещо за рубинения медальон – какво бе означавал той за собственичката си. Сред всички бижута там той ме бе привлякъл така, както привлече и вас. Съседката ми каза, че като младо момиче жената намерила любовта, която продължила през целия ѝ живот.

Агнес се усмихна, вероятно разпознавайки същото и при родителите си.

Аз продължих:

– Съпругът ѝ ѝ подарил рубина по време на медения им месец и тя непрекъснато си играела с него и го докосвала с ръка, сякаш да се увери, че все още е на мястото си. Съседката ми каза, че от всички бижута, които имала жената, рубинът бил най-яркият символ на любовта им и нейното дълголетие.

Агнес слушаше историята на рубина с наклонена глава.

– Дали е живяла дълъг и щастлив живот?

Когато клиент купуваше нещо така ценно като този рубин, той продължаваше да предава по-нататък и историята на предишния му собственик. Рубинът поглъщаше фрагменти от сърцето и душата на своите минали и настоящи притежатели като при осмоза и те ставаха част от същината му завинаги.

– Да – усмихнах се аз. – И двамата живели дълъг и щастлив живот. Минали осемдесетте, докато смъртта не дошла за него, а скоро след това и за нея. Съседката каза, че не всичко било смях и лавандулови полета. Двамата се карали шумно и разпалено за работата му, която го отвеждала из цялата страна, а тя оставала сама у дома. Карали се за косата ѝ – той я харесвал дълга, а тя я подстригала късо. Веднъж в пристъп на ярост тя изхвърлила всичките му дрехи от балкона, а той се разсмял, което я ядосало още повече. Имали много добри и лоши моменти, но само заради пламенната любов, която изпитвали един към друг. – Замълчах, наблюда-

давайки как лицето на Агнес светва при тази история. Най-много обичах тази част от работата си – това, че интуитивно разбирах, че рубинът ще бъде обичан не само заради красотата си, а също и заради историята си.

Продължих да разказвам:

– Били женени шестдесет и две години, преди той да си отиде. Казват, че тя му пишела любовни писма всеки ден, докато не дошъл и нейният ред. Тази любовна история така ме заплени, че за малко да оставя рубина за себе си.

В онзи ден на разпродажбата имаше антики, които бяха по-скъпи и щяха да се продадат лесно, но мен ме привлече рубинът и знаех, че трябва да го имам. А сега разбрах защо – за майката на Агнес.

Ако затворех очи, можех да го видя така, както е бил някога, върху маслинената кожа на деколтето ѝ, а във въздуха се носи ухание на лавандула и в далечината се вижда маслинова горичка. Но може би това беше просто мечтание, картина, нарисувана от въображението ми.

Агнес ми се усмихна широко.

– Родителите ми все още се държат за ръка на път за работа. Карат се за това чия рецепта за багети е по-добра и имам предвид наистина се карат, типично по френски, с ръце на хълбоците, зачервени, с тихо ръмжене, докато не се намеси някой и не ги успокои, като каже, че всяка от двете си има своите достойнства. Мама го нарича козел, а той казва, че тя е муле, и двамата издават животински звуци, докато единият не започне да се смее лудо, стряскайки клиентите. Понякога изобщо не си говорят, защото са прекарвали деня, разговаряйки с редовните си клиенти и думите им са свършили. Други дни тя обляга главата си на рамото му и той ѝ шепне, сякаш са сами в целия свят. Любовта им все още грее...

– А сега ще искри – усмигнах се аз.

Внимателно извадих медальона от витрината. Той намигна на светлината, сякаш казваше *да*.

– За майка ви – предложих ѝ го, за да го погледне отблизо.

Тя взе медальона с леко потреперващи ръце и прошепна:

– Перфектен е.

Когато видя цената на етикетчето, Агнес пребледня, но успя да се сдържи по достоен за възхищение начин. Защото такъв уникален и ценен подарък си заслужаваше всеки цент. Разговорите за пари винаги ме изнервяха и аз се зарадвах, че тя не спомена нищо за цената. Това щеше да е проява на лош вкус и аз никога не се пазарях, както не се пазаряха и моите уважаващи себе си парижки клиенти.

– Може ли да го взема?

Кимнах.

– Нека го опаковам.

Осеан се усмихна в знак на благодарност, докато Агнес ме гледаше как полирам медальона, преди да го сложа в облицована със сатен кутийка и да я завържа с дантелена, винтидж панделка.

– Пожелавам им да имат още много годишнини, специални като тази – казах аз.

Агнес ми подаде купчинка доста употребявани банкноти с лице, грейнало като на дете в навечерието на Коледа. В моменти като този осъзнавах колко обичам антикварното си магазинче и това, че помагах на предмети от миналото да започнат нов живот и да намерят нов дом с ново семейство. Сигурна бях, че Агнес ще разкаже на родителите си историята на предишната собственичка на медальона и те ще знаят, че той е нещо повече от едно бижу. А когато го предадат на следващия собственик, историята за тяхната любов също ще се помни.

– *Merci* – каза Агнес, взимайки кутийката в дланта си така, сякаш държи нещо толкова крехко, колкото малко птиче.

Точно в този момент пред витрината се появи една шумна група туристи. В отговор аз се вцепених.

– *Merde*. Толкова са много – каза Осеан, проследявайки погледа ми към туристите отвън и техния екскурзовод, който нарочно водеше тези хора тук, знаейки, че ще ги отпратя. Наивници, които просто искаха да видят защо е целият този шум.

– А, наследство от Джошуа, американеца, чиято сянка се усеща дори и когато той не е тук – добави Осеан.

Наскоро ѝ бях разказала за бившия си приятел Джошуа, който само за да ме ядоса, беше информирал редактора на *Самотен свят*, едни от най-популярните туристически справочници, за малкото ми антикварно магазинче и тайната стая. Оттогава ме заливаха тълпи от хора, които искаха да направят снимки и да отметнат още една забележителност в списъка си с неща, които да видят в Париж.

Кръвта ми кипваше всеки път, когато виждах как лицата им помръкват, когато са очаквали да видят нещо вълшебно и им кажат, че такова нещо не съществува. Но трябваше за защита изящните предмети, които ми бяха поверени. Ако отворех врати за всеки, щяха да се наблъскат много хора и щяха да повредят всичко. Или по-лошо – щяха да откраднат нещо, а не можех да преживея това още веднъж. Не бях разказала на Осеан останалата част на историята за горчивата ни раздяла с Джошуа, защото не исках повече съжаление, но неговата отмъстителност беше най-малкото, което той бе направил в усилията си да провали живота ми.

– Искаш ли да се скарам на екскурзовода? Не трябва да ги води тук само за да се разочароват – каза Осеан, гледайки ядосано хората, които се събираха пред входната врата, притиснали носове в стъклото.

– Не, няма проблем. Екскурзоводът много добре знае, че не е добре дошъл, но го прави, за да ги забавлява. *Французайката, която не пуска хората да пазаруват* – ще извика той, сякаш съм някаква атракция. Предполагам, че го смятат

за странно. А след това ще тръгнат към следващото място и когато се приберат у дома, това посещение ще бъде една от веселите истории от пътуването им. – Завъртях се и обърнах знака на „Затворено“. Изтупвайки ръцете си, погледнах ледено екскурзовода, без да обръщам внимание на умолителните викове от тълпата.

– А тайната стая? – извика един от тях.

Тайната стая беше точно това – тайна, и нямаше да позволя изцапани със захар пръсти да докосват съкровищата в нея или да снимат скритото в дълбините ѝ.

Екскурзоводът жестикулираше бурно, разигравайки представление за туристите.

– Ако искате да пазарувате тук, трябва да знаете тайното ръкуване – каза той, обръщайки се, и ме погледна с хищна усмивка. – Анук е нетрадиционна. Французойката, която не пуска хората да пазаруват!

– Видя ли? – обърнах се към Осеан. – Толкова е предсказуем.

– Нещастник – отговори тя.

Тълпата беше възхитена от такава аномалия и надничаше към мен през стъклото на витрината. Постарах се да не обръщам внимание на екскурзовода, знаейки, че накрая ще се отегчи и ще продължи по пътя си. Това, което той искаше от мен, беше някаква реакция, но аз няхах намерение да му направя тази услуга.

Вместо това се приближих до Агнес, която все още се вираше в кутията в ръцете си, без да вижда нищо от това, което ставаше около нея.

– Следващия път няма нужда някой да те препоръчва – докоснах ръката ѝ аз. – Може да идваш сама в магазина ми.

Очите ѝ се разшириха и тя притисна ръка към устата си, изричайки приглушено:

– *Merci! Merci!*

Имаше нещо, което вече ме караше да имам доверие на Агнес. Обикновено не позволявах на клиент, който е дошъл за първи път, да пазарува, без да е придружен от друг лоялен клиент месеци наред, понякога и години. Но като оставим настрана пристъпа ѝ на смущение в началото, усещах, че Агнес е от типа хора, които обичат старинната красота и я ценят – виждаше се от спонтанния начин, по който реагира на историята на рубина. Тя се трудеше здраво за това, което имаше, също като родителите си, и у нея имаше някаква неподправеност. Харесваше ми начинът, по който не идеализираше любовта на родителите си, а разказа историята им каквато беше наистина. В моите очи тези атрибути правеха човека цял, такъв, на когото можеш напълно да доверя съкровищата си.

– *Merci*, Анук – каза Осан. – Ти направи годишнината им много специална. Доскоро.

И след една бърза целувка по бузата двете излязоха сред красотата на ветровития пролетен ден.

През отворената врата нахлуха бърборенето и веселието от улицата. Целият Париж сякаш бе разцъфнал – от градините до потоците туристи и блясъка на слънчевата светлина. Чуваше се приглушеното ехо от корабчетата, които минаваха по Сена, а вятърът подемаше нейния неразгадаем аромат и го разнасяше леко по синьото като метличина парижко небе чак до моето малко антикварно магазинче.

Разсеяна от красотата на природата, аз подскочих стреснато, когато един фотоапарат светна в лицето ми. Примигнах бързо, за да прогоня тъмния кръг, който замъгляваше зрението ми. Хората от туристическата група все още се разхождаха наблизо. Бяха вдигнали високо телефоните си и снимаха, приближаваха се все повече към мен и викаха „Кажете зелено!“.

Защо винаги казваха това? *Кажете зелено?* Нямахме никакъв смисъл.

– *Au revoir* – казах хладно на екскурзовода аз и затворих плътно вратата.

Мълчаливо проклетх Джошуа за това, че бе предал доверието ми и бе разбил сърцето ми. След всички злонамерени неща, които бе направил, публикуването на магазинчето ми в справочник на *Самотен свят* и хаосът, който това създаваше, бяха оставили следи дълго след като той си бе отишъл. И все пак бях научила ценен урок и се бях ожесточила към мъжете и непознатите и знаех, че никога вече няма да направя подобна грешка.

Една от жените в групата ми се усмихна извинително и аз отговорих на усмивката ѝ, а след това кимнах в знак на благодарност.